

Az arany tiszteletdiplománk margójára

Az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karán 1965-ben végzett évfolyam tagjaiként a Nyugat-magyarországi Egyetem Erdőmérnöki Karának ünnepélyes tanévnyitóján vehettük át arany tiszteletdiplománkat a gyémánt-, vas- és rubindiplomások mellett.

Ezt követően került sor a balekok eskütételére és egyetemi hallgatóvá fogadására is. Ez alkalommal az Erdőmérnöki Kar kedves gesztusaként egy 70 oldalas kiadványt kaptunk a még élő tiszteletdiplomások szakmai életrajzával.

A kiadványt áttanulmányozva talán nem lesz érdektelen, ha egy kis elemzés után általános összefüggésekkel mutatom be szakmai pályafutásunkat.

A számszerű összefüggések a most ötvenfős évfolyamunkra vonatkoznak. Hatvannyolcan diplomáztunk és kegyelettel gondolunk vissza e helyen is az elhunyt kollégáinkra.

Szakmai pályafutásunk „megoszlása” a következő: 31 fő végig a pályán maradt, 8 fő részlegesen és 11 fő teljesen elhagyta a pályát. A pályán maradók az erdőgazdaságoknál, az erdőrendezőseknél, a szakirányításnál és szakfelügyeletknél, valamint páran a környezettermészetvédelemmel végezték munkájukat. Ide sorolom az egyetemünkön maradt kollégát és két kollégánkat is, akik tanszékvezető professzorként, könyvtárunk főigazgatójaként, illetve az erdészeti múzeum igazgatójaként fejezték be pályafutásukat.

A részleges pályaelhagyók néhány évet más munkaterületeken dolgoztak, a bankszakmától a vízügyön át a külkereskedelemben vállaltak munkát. Egyik kamarásom a leendő erdészeket tanította harminc évig, a másik pedig egy téves erdészeti és fűrészüzemi ágazatvezetője lett.

A teljes pályaelhagyók „palettája” is igencsak változatos. Kollégáink a kezdeti néhány év után a hagyományos erdőmérnöki munka helyett a legkülönbözőbb szakmai pályákon bizonyították hozzáértésüket és rátermettségüket. Bátorság és mindenekelőtt felkészültség kellett ahhoz, hogy ezt megtették. A közűtnél, a vízügynél, a tanácsoknál, majd az önkormányzatoknál láttak el tervezési, beruházási, és szakhatósági feladatokat is, döntően magas- és mélyépítésekénél. Néhányan földmérési, fotogrammetriai cégekénél tevékenykedtek eredményesen. Egykét „érdekesség” is akad: egyik kollégánk Algériában lakótelep építését irányította,

Tiszteleti diplomák átadása Sopronban

másik kollégánk Laoszban nagyvonalú erdőleltárt készített és 3 évig volt tanácsadó Afrikában. Zalai kollégám rövid erdészeti munka után építőmérnöki diplomával a zsebében 1976-ban Mozambikot választotta új hazájának, ahol többek között tengerparti világítótoronyokat tervezett és újított fel. Van kollégánknak, akinek szabadalma van (vegetatív szaporítás tölgy-nél), és színházigazgatóként is dolgozott egyik erdőmérnökünk. Egyik kollégánk a diploma átvétele után röviddel az NSZK-ba távozott és ott olyan munkaterületeken tevékenykedett, amihez a mérnöki gondolkodáson túl nem volt szükség erdészeti ismeretekre.

A részleges és teljes pályaelhagyóknál feltehető a kérdés, hogy mi ösztönözte a kollégákat a más területeken történő munkavállalásra. Csalódtak a kezdeti nehézségeknél? Más elképzelésük volt az erdőmérnöki munkáról? Néhan kevés volt a javadalmazás? Nem tudom. Nyilván mindenkinek volt személyes indoka a pályaelhagyásra és nem egyszer a visszatérésre. Ami viszont biztos, hogy elegendő tárgyi tudást éreztek magukban ahhoz, hogy az új munkaterületeken el tudják látni feladatukat. Hálásak lehetünk egyetemünknek, ahol a szűken vett szakmai tárgyak ismerete mellett elegendő geodéziai, magas- és mélyépítési, út-, híd-, víz-, kötélpálya-építési és szállítástani tudással láttak el minket. Jó szívvel gondolok vissza többek között a mérnöki alapozó tárgyakat oktató *Stasney, Kiss, és Rónay* professzorokra, a szakmai tárgyainkat előadó *Nemky, Pántos, Haracsi, Majer, Magyar* és *Bencze* professzorainkra, nem megfe-

ledkezve *Winkler, Pankotai, Káldy* professzor urakról sem, akik a műszaki tárgyainkat tanították. Mindannyian igen nagy tudású és elismert oktatóink voltak.

A professzori felsorolásból kimaradt *Gál János* akkori rektorunk, aki szerteágazó ismeretségi köre révén biztosítani tudta az egyetemünk fejlődését – példaként említeném az akkor felépült sportcsarnokot –, és a nyugodt működéshez szükséges anyagi hátteret.

Végigolvasva a szakmai életútjainkat, szerénytelenség nélkül megállapítható, hogy nincs szégyenkezni valónk. Sokan váltak különböző szintű vezetővé szakmán belül és kívül egyaránt. Négyen kaptak Bedő Albert- és négyen kaptunk Káán Károly-díjat. Számos kollégánk részvett magas állami, miniszteri és különböző szakmai elismerésekben is. Két cikluson keresztül „mi adtuk” az OEE elnökét is. Tizenhárom szerettünk különböző szak és okleveles másoddiplomát, többen szakirányú tervezői jogosultsággal rendelkeznek. Nyolcan sikeresen védtük meg doktori értekezésünket egyetemünkön és szereztünk dr. univ. fokozatot, egy kollégánk pedig a MTA doktora lett. Néhányan nagy nemzetközi szervezetek munkájában vettek részt, elismerést szerezve maguknak és hazánknak is.

Befejezésül azt kívánom, kívánjuk a tanévnyitón most esküt tett elsőéves hallgatóknak, hogy az egyetem sikeres elvégzését követően egy nálunknál is sikeresebb szakmai életutat járjanak végig. Ehhez sok sikert, egészséget és jó szerencsét! Üdv az erdészeknek!

Mátrabérczi Sándor
ny. erdőmérnök